

SURT CADA TRES SETMANES

SUBSCRIPCIÓ

Població.	5'00 ptes. l'any
Fora	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es retornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus convencionals - - - - -

TRIBUNA LLIURE

No estem per mitges tintes

ES Corts de la República Espanyola sembla que s'entestin en no voler aprovar l'Estatut que Catalunya ha presentat i que fou votat en plebiscit per tot el poble català.

Nosaltres, que acceptàvem l'Estatut que votàrem com el mínim de les aspiracions de Catalunya; nosaltres, que defensàvem i creïem l'Estatut, no un fi, sinó un mitjà per assolir la llibertat a que el nostre poble té dret, no podem acceptar ara, de cap de les maneres, les esmenes que s'hi han fetes i les que, indubtablement, s'hi aniran fent segons conseqüència lògica del que a Madrid es va obrant.

Hi ha un fet interessant. Es la modificació de l'article primer, que comporta la negació de la nostra nacionalitat catalana. Catalunya mai no ha estat una regió; ha estat sempre una nació. Ens ho diu, si més no, la història. Catalunya fou una de les nacions més fortes i avençades de l'època. Fou la dominadora de la Mediterrània. I tot això està en pugna amb els que fan de Catalunya una regió, que ho neguen per ignorància o voldrien esborrar-ho per enveja.

Encara avui, Catalunya és la nació,—la part integrant d'aquella forçada unitat Espanyola,—més vigorosa de tota la Península. El regateig insistent de les Corts espanyoles n'és la prova més palesa. Si, amb la llibertat de Catalunya, Espanya en reixís beneficiada, aquests espanyolistes absorvents i uniestatals que tant criden a les Corts contra Catalunya, serien els primers en donar-li.

Però saben prou el percentatge crescut, més crescut que cap altre, que Catalunya aporta a la hisenda, a l'avenç, a la cultura, a la vigoria, a tots els aspectes que fan valer Espanya davant del món civilitzat. Si altrament succeís, l'afer internacional de Catalunya Espanya estaria resolt, i ben depressa, amb la cessió interessada d'Espanya, interès del que sempre ha donat proves paleses.

Ara volem suposar que no siguin reconegudes a Catalunya, ni una engruna de les seves llibertats. Què passaria? Royo Villanova diu que res. Els catalans prou ho sabem què passaria. No té més raó el qui més crida. Ni cal passar-ho tot a sang i a foc. El plet subsistiria encara pejorativitzat. Tornaria a manifestar-se l'odi d'un poble oprimat al poble opressor, i viceversa.

També volem suposar que sigui aprovat íntegrament l'Estatut presentat a Madrid. Allò que avui, apriorísticament ja pot dir-se un impossible. S'hauria acabat amb el problema català? No. El problema de la separació, el problema de la nacionalitat amb ampla sobirania, subsistiria igualment mentre aquesta amplitud de sobirania no fós reconeguda.

Aquesta és la única solució. La solució que, perquè mai no s'ha donat, ha fet subsistir el problema tants d'anys i centúries. Totes les altres solucions seran atenuants a la tivantor, però no solucions definitives i, per tant, veritables.

* * *

Creiem que la República Espanyola concedirà alguna cosa a Catalunya. Del que va concedint, no n'hem de jutjar. El diari barceloní «La Veu de Catalunya» ho ha anat parangonant-ho amb l'Estatut de la «Lliga Regionalista» de 1901, i és gairebé idèntic. Potser encara és amb tendència a menys l'Estatut que va concedint-nos la República d'Espanya. I això que l'Estatut de 1901 és ben poca cosa i que ha estat prou blasmat per ineficaç i minço.

¿Es que de l'any 1901 ençà no han passat trenta anys ben llargs? ¿Es que aquella Nacionalitat predicada pel Pare de la Catalunya d'avui, Enric Prat de la Riba, no és veritat?

¿Es possible que hi hagi qui blasmi la «Lliga» i ara s'identifiqui amb menys del que ella volia fa tants d'anys? Al menys la «Lliga» encara es manté defenent allò de sempre.

Algú ha dit que *Regió* i *Estat* poden significar una mateixa cosa, segons la interpretació que s'hi vulgui donar. Però la interpretació que la Constitució de la República Espanyola dóna al mot *regió* és ben diferent de la realitat nacional de Catalunya.

Acordin el que vulguin les Corts Espanyoles, tot el que facin serà *lleï*, però, la *lleï* tal, no s'avindrà amb el fet mentre no reconeixi la llibertat.

El plet de Catalunya ningú el nega, com fa anys, abans de la Dictadura i durant la Dictadura. Es viu, i tothom, àdhuc els que es revolten contra ell, fan, amb això, el primer acte d'afirmació del mateix.

Les Corts Espanyoles faran el que voldran; són sobiranes. Però la sobirania de Catalunya no la podran destruir malgrat tots els afanys en crear artificialismes; ni podran solament subterfugiar-la momentàniament.

Catalunya seguirà essent el què és, i això enfront d'allò que vulguin o voldrien que fós les Corts d'Espanya. I el dret de Catalunya a la sobirania,—dret reconegut als pobles nombrosos que després de la guerra s'han fet lliures,—subsistirà, més robustit encara, per damunt de tots els formulismes.

Espanya podrà dictar un Estatut i imposar-lo a Catalunya; serà una llei. Però definitivament amb la pugna contra el dret, aquest surarà. No podem identificar la llei amb el dret. Però si que aquella, per ésser justa i equitativa, s'hauria d'inspirar en el dret. I la justícia, precisament és ço que reclamem els catalans.

Què devem fer? Tinguem serenitat. Aquella serenitat que dimana d'aquella dita, que és tot un tractat de lògica: *No és el mateix la raó de la força, que la força de la raó.* I, no en dubtem, la raó triomfarà.

EUFEMIA FORT I COGUL.

DE COL·LABORACIÓ

Les responsabilitats que es demanen i les que no es poden demanar

ELS selvatans, hem viscut una toncada de gran agitació política. El plet de Catalunya, sentit fonament ja en el temps que ésser patriota era delinquir, ha estat paral·lel al greu problema local produït per la desfeta administrativa en el Municipi.

Confirmades públicament les sospites que el poble tenia de que els seus bens no eren ben administrats, van a ésser exigides responsabilitats. Fins ara molts no hi creien i molts altres no volien que s'hi cregués.

Quantes vegades hem parlat nosaltres de l'oligarquia hereva del caciquisme!

Quantes vegades hem tractat de fer obrir els ulls dels entestats, fanatitzats per un fetitxisme primitiu!

¿Es que la bena de la ignorància els privava de veure-hi clar?

¿Es que el profit particular, els feia bregar desesperadament, inventant tota mena de sofismes per mantenir la ceguera dels inconscients?

Repassem la història selvatana. Pocs fulls caldrà retrocedir per resoldre aquestes qüestions.

Tan bon punt vinguda la República i bandejats de la Casa Comunal els que

feien el joc que tant perjudicà a la Vila, fou constatat que no eren vagues sospites les acusacions llençades en període electoral de que hom no vetllava prou per la defensa dels interessos de la Vila.

I els que feien aquell joc maldaren activament per a que continués. Viatges, visites a personalitats; s'esgotaren tots els mitjans per a fer entrar a l'Ajuntament als que s'haurien prestat a callar mentre continués aquell lamentable estat de coses.

Al veure la inutilitat dels seus esforços es cercà suport en els partits polítics, i per a tenir parat sempre n'escolliren un de dreta i un d'esquerra, mentre eren aprofitades totes les futilses per a entorpir l'obra de l'actual Ajuntament.

Recordem les vegades que es creien estar a punt de prendre possessió de l'Ajuntament. Recordem la sessió dels regants. Recordem que mentre s'afalgava al Diputat anticlerical Sr. Jaume Simó Bofarull, per altra banda des de «La Veu de Tarragona» es publicaren articles inculpan a l'Ajuntament de sectari i anti religiós.

Tot amb la finalitat de distreure l'a-

tenció del poble del compromès estat que la República sorprengué l'administració Municipal.

Mort el caciquisme, l'oligarquia hereva procurava mantenir adictes conservant la ceguera dels més ignorants. Ni la publicació en nostre periòdic de la «Memòria» del comptable Sr. Pinet fou suficient per a fer-los-hi caure la bena.

I no eren solament els homes compromesos en la desfeta administrativa els que s'enrolaren en aquesta oligarquia. Més, molt més que els que estan compromesos, han estat els que tenen les espatlles segures els que han enverinat les qüestions locals, amb camarelles de cantonada, capelletes de rebotiga, articles infundats rebatent-ho tot injustament, des de l'acollidor periòdic «La Veu de Tarragona».

A algú li deu convenir que a la Vila continuï la tivantir. I per això es fa política de banderia mantenint odis antics i creant-ne de nous.

I arribada que ha estat l'hora de donar compte de llurs obres davant dels Tribunals de Justícia, els més grans responsables del malestar moral de la Vila, resten a llur casa ben tranquilets de que mai ningú els podrà exigir cap responsabilitat.

Però ells, i ningú més que ells, puix que no són ignorants són els responsables de molts mals que, [qui sap si altres hauran de pagar!

I aquestes responsabilitats que no

es poden exigir a aquests polítics emboscats, són les més greus, puix que a més d'ésser l'esca de molts conflictes d'origen pretèrit, continuen atiant el foc per a crear-ne de nous.

¡Qui sap si ells també, són el principal motiu de que les responsabilitats per la desfeta administrativa del Municipi hagin arribat als Tribunals de Judicial!

A. S.

Ens diuen...

... Que al passeig de l'estació hi ha un pal de la instal·lació elèctrica que per estar molt podrit d'arran de terra està a punt de caure.

No cal dir el gran perill que això representa per a la salut pública i és per això que cridem l'atenció de qui està obligat a arreglar-ho evitant possibles desgràcies que tots plorariem i salvant-se de les responsabilitats en què podria incórrer.

—Ens diuen que un grup de veïns del Raval de Sant Rafael volen sol·licitar de l'Ajuntament que instal·li un llum adossat a la paret del Convent de Sant Agustí de manera que enllumeni l'entrada del camí d'Almóster i el troç de raval que queda fosc.

Per endavant ens associem a la idea.

—Que des del periòdic «La Veu de Tarragona» s'acusa a BRUM de fer afirmacions gratuïtes perquè un articulista digué que s'havien trobat uns canons d'aigua clandestins.

Ben enterats de l'assumpte afirmem rotundament que aquells canons eren clandestins i ens agradarà veure com els senyors interessats acuden als tribunals de justícia per a fer prevaldre els seus drets.

No obstant, ens permetem recomanar-los-hi que repassin i estudiïn bé l'apartat tercer de l'article 13 que l'articulista cita, a fi de que no es trobessin en una sorpresa desagradable.

Què no s'han fixat que hi ha algunes cases que tenint cisterna no varen poder gaudir mai del canó directe per a omplir-la i ademés que l'encarregat d'aigües l'any que correm no ha estat requerit per a omplir-ne cap i n'hi ha alguna de plena?

En aquest cas, com en molts altres, els aconsellariem un silenci lerrouxista.

Per damunt de tot selvatà... LA SELVA!

(Insistint-hi, encara)

NO gaire bons averanys?... Per això és que ens veiem obligats a grafiar els antipàtics *punts suspensius*, i mant interrogant corbategant, (si és que no esdevingui aclaparant,) per raó de la boira de malastrugança politico-social-selvatana que va estenent-se—per bé que a molts miops espirituals no els ho sembli—damunt la Vila. (Ara ja hi haurà qui començarà a mig-riure, com sempre, amb dolenteria).

Això, que creiem no ésser cap nota exagerada, és el que, de fora estant, anem deduïnt de tot el que sabem del ritme de vida social selvatana actual.

*
**

En tots els sectors—així ho sembla des de més de cent quilòmetres lluny—en tot arreu de La Selva sembla que es va extenent la malèfica fòbia, aversió sistemàtica—així com calculada—contra persones i coses que hom creu antagòniques a les personals indignes cobejances politico-administratives (o com vulgueu anomenar-les,) les quals—notessiu ho bé, selvatans⁽¹⁾—no tenen altre maleïble fonamentació que l'orgull personal, (o vicis secrets,) amb tendència marcadíssima, comptat i debatut, al voler surar per damunt de tot i tothom, i *manar* a tort i a dret. Ço que constitueix una llur perniciositat més accentuada. I tota la llur progressió és, sempre, (pel que fa a la pròpia honorança i la de la Vila—en el bé públic, s'entén—) és, repetim, operació negativa. Quina colització més oposada a les aspiracions dretureres envers el millorament i dignificants! Dirieu que per a aquesta mena de selvatans—semi-bords, pel que fa a les valors ètiques d'altíssima ponderació—dirieu que per a ells res no signifiquen ni la responsabilitat llur ni el sagrat nom de La Selva, que és i serà per damunt de les injustificables intencions sinistres dels ambiciosos, dels rancuniosos—siguin qui siguin i d'on es vulguin—als quals blaïeix el foc farisaic de la sobergueria llur, als quals res no els diu cap alta idealitat constructiva; als quals només els parla la malvolença i l'esperit d'aixafar la personalitat d'aquell o aquell altre que no

és com ells... No; no és d'aquesta faisó com es pot fer obra selvatana. El bé intangible del *conjunt social selvatà* mai no podrà aprovar ni respectar la brutal i pèrfida teoria inadmissible: «el fi justifica els mitjans a emprar». ⁽²⁾ Això, però, sembla que a cada moment, en cada «agrupament», en cada cap de cantonada a La Selva, això es veu reproduït bajanament i despiedada.

Però això va covant i anirà covant l'ou de les picabaralles, sordes o cridaneres; i, si no hi ha aquella noble i necessària entesa entre els selvatans per a rellimar asprositats i mirar força més enlaire que no pas fins ara, aïllat i trist i catastròfic esdevenidor li espera a la vila gran del Camp de Tarragona. (Nosaltres, com a fills que en som, no ho voldriem per res del món).

Un exemple esfereïdor voleu? Actua: llegiu, si us plau:

Un mal esperit així costà dies de dol i sang innocent a la pacífica (*i encara prou cristiana*) ciutat de Vic en caure la Dictadura. Allí, la sang del forner Lluçà Pujol, home senzill del poble, que res no tenia a veure amb la salvatjada inconfessable dels ambiciosos, empeltats de feudalisme, aspirants a l'etern cacicat, foren, aquests, els causants d'aquell innocent vessament de sang. Fet consumat. (I d'altres desgràcies de sang innocent allí mateix hi hagué, també, no tan greus).

Nosaltres no ens apuntem res de profeta; ni tan sols de vident. Però és cosa que l'experiència no ho desment, que els pobles que viuen en una continuada engrunyina, tost o tard han d'acabar tràgicament. (Els selvatans, doncs, no vulguin mai macular la història de La Selva).

Valgui el que pugui, l'avís amical d'un convilatà com som, malgrat l'absència. L'avís reiterat restarà fet i escrit per a sempre. El full del periòdic que ho estampa ben clar, (i sense mirar ni entendre *subjectivament* què és, o vulgui ésser, ara, BRUM, això no fa el cas), sempre serà el testimoniatge viu i innegable del crit per a la «concordia selvatana» *inajornable*, a la qual cosa tantes males ànimes hi ha que s'hi oposen—sistemàticament, i calculada, també—però que pot costar-los-hi molt car a desgrat llur; i,

per damunt de tot això, el que importa més és la *pau i bon nom* de la Vila que tots fem l'obligació de venerar com a cosa sagrada; car a tots ens hi va l'honra personal i comuna.

Pau, honra selvatana, i progrés com Déu vol. Mots que cada cor selvatà s'hauria de cisellar. Selvatans, selvatans: per damunt de tothom i tot grup i tota capelleta indigna cal esguardar sempre *La Selva!*

A CATÀ I SIMÓ.

(1) En aquest crit d'alerta no excloem a ningú. Els qui siguin *personalistes*, o per a llur *capelleta*—sigui la que sigui—que en prenguin nota.

(2) Ja s'entén que ens referim a la *mala obra*. No s'hi val, doncs, a tergiversar mots ni el veritable sentit de l'expressió recalçada.

(3) Com que hi ha algun pervers i repantí, a aquest li direm que això no és l'amenaça, no. És el crit de *prevenció* per a unes possibles males coses. Entesos...

Ràpida

Un periòdic i una biblioteca

UN periòdic i una biblioteca, potser són les dues manifestacions culturals més interessants d'un poble. I aquestes manifestacions, gràcies a Déu, són un efecte a la Selva.

Fa anys. Estudiàvem encara i manta vegada havíem parlat de la possibilitat d'una i altra cosa a la nostra vila. Adhuc ens havíem imposat l'ofrena en préstec d'algunes obres de la nostra estanteria particular per a començar una biblioteca ambulat que volíem realitzar a la Joventut Catòlica.

Allò trigà uns anys a ésser realitat. Fou la Biblioteca, cada dia creixent, de la Defensa Agrària.

Després florí BRUM.

Dues realitats. Dues belles realitats. Oidà que d'elles se n'aprofitessin força els selvatans.

BRUM ha estat el primer periòdic selvatà. Valdrà el que valdrà; no el que vulgui que valgui el crite-

Agressió contra Ventura Gassol

LES PRIMERES NOVES

LES primeres noves arribades a La Selva de que el Conseller de la Generalitat i convilatà nostre senyor Ventura Gassol havia estat víctima d'un atemptat, ens arribaren confoses i un tant exagerades sobre la importància de les lesions sofertes pel senyor Gassol. Com és de suposar aquesta nova causà la natural sorpresa i indignació entre el veïnat. Els familiars del Sr. Gassol enquirerats per el greu que podia resultar ésser la veritat del fet procuraren saber més noves per tots els mitjans. Els comentaris pessimistes que el fet suscità s'esvaïren quan el propi Sr. Macià, per mitjà de la «Radio» comunicà ço ocorregut.

Els periòdics de la nit arribats a La Selva foren llegits amb avidesa. A Barcelona també el fet havia suscitat els comentaris més diversos.

Tots, però, coincidien en afirmar que el Sr. Gassol sols havia sofert unes ferides lleus a les mans i braç.

Quan això escrivim, la versió que mereix més crèdit és que: El Sr. Gassol ha estat agredit en un passadís de

l'Hotel New-York on s'hostatja, per cinc individus que des del dia abans s'hostatjaven en dit hotel.

Els agressors esgrimien una navalla d'afeitar i sorprengueren al senyor Gassol, el qual reaccionà ràpidament deixant-se dels agressors i a trets de pistola els forçà a fugir.

Ratificada per la «Ràdio» a darra hora, la notícia de que el Sr. Gassol havia resultat gairebé il·lès de l'atemptat sofert i que havia de sortir a la matinada de Madrid cap a Barcelona, ens hem traslladat a la veïna ciutat de Reus per a saludar al pas del tren al Sr. Gassol.

A l'estació hi havia un nombrós grup de ciutadans, entre ells veiérem representacions d'algunes entitats reusenques, entre elles «Foment». De la nostra vila hi havia representacions de l'Ajuntament, de la «Defensa Agrària», de la Biblioteca d'aquesta entitat, així com el seu cunyat Sr. Bové. També veiérem l'advocat D. Ramon Serra Monné.

Pajàrem al cotxe i solament poguèrem estrènyer la mà del Sr. Gas-

ri d'un qualsevol. I estem persuadits que l'eficàcia extrínseca, de BRUM respon a la seva estructuració intrínseca.

L'Ateneo «El Lauro»,—així, encastellà, com sempre s'ha apel·lat,—anys ha que té un bon fons per a una Biblioteca. L'Enciclopèdia Espasa i altres obres de consulta no són, i costaran d'ésser, a la de la Defensa Agrària. Però els llibres de l'Ateneo feien molt bon paper tan ben relligats i posats a l'estant, sense contacte amb cap lector. Recordem les poques facilitats que, fa poc temps encara, es donaven per a la seva consulta. I això es tradueix en nul·litat de profit.

L'Ajuntament també estava subs-

crit a l'Enciclopèdia Espasa. L'actual Corporació, amb un gest de remarcable altruïsm, l'ha posat a disposició dels que vulguin consultar-la.

La primera Biblioteca, però, de la que n'ha tret fruit la Selva, ha estat la de la Defensa Agrària. Pocs volums,—cada dia creixen,—però força lectors.

Aquesta,—biblioteca i periòdic,—és l'obra de quatre inútils paràsits, de quatre esgarria-cries, de quatre cap-calents, que algú encara apel·larà no amics de la cultura, o a qui algú voldrà regatejar la seva intensiva amor que els ha fet imposar tants sacrificis.

EL SET-CIÈNCIES.

sol i donar-li el bon dia, car encara estava allitat. Observàrem que portava la munyeca embenada i algun petit senyal a la cara. Per tant ens fou impossible poder fer-li cap pregunta sobre el succeït.

En l'andana de l'estació parlàrem uns moments amb el diputat Sr. Loperena el qual ens explicà breument l'ocorregut al Sr. Gassol, coincidint les seves manifestacions amb les darreres que ha donat la premsa.

No cal dir amb quin interès esperem notícies de la seva millora.

Ai constatar aquest fet, ajuntem la nostra protesta, a la de tot Catalunya que ha vist en aquest acte innoble, una maniobra més dels elements que volen fer impossible l'aprovació de l'Estatut.

A un paller

Cementiri de tiges que gronxades foren pel dolç oreig tantes vegades, temerós que morissin al caliu del xafogós estiu!

El munt feixut que et dona falsa vida formà el fons d'una mar atapeïda d'espigues a milions, que, sostingudes al bell cim de les palles llargarudes, d'agraïment cantaven, a gran cor, un himne al sol, que les rebria d'or. I aquell or generós (impenetrable substància divinal, i transformable eternament dels plans de l'infinit), fet pa i fet sang les venes recorria de l'home, que el lluia per tot en braó i joia convertit. Forment mòlt i pastat, sortia a taula cada jorn, i, de l'avi a la paraula, era amb plaer remòlt i repastat per ell i els seus, i encara retornat al forn de la natura, on tot va recoent-se i tot perdura.

Tu, silencios paller, ets un munt de cadàvers que sosté aquest pal que clavaren prop de l'era. Sovint, amb tot, la força t'allibera de tu mateix, trencant el teu descans; perquè, allò que aguantà l'espiga abans, que ajudi, encara vol, la seva sort, a dar força i escalf després de mort.

E. GUANYAVENTS.

PREGUEM ALS SUBSCRIPTORS FORANS

que no hagin pagat l'import de la subscripció, que procurin fer-ho seguidament per gir postal o pel mitjà que creguin més ràpid, puix als que no ho hagin fet pertot el Juliol, les nostres necessitats administratives ens obligaran girar-los-hi lletres de canvi, carregant a l'import les despeses que això ocasioni.

Nòtules històriques

La Comuna del Camp de Tarragona

EL tema del qual avui gosem parlar és interessantíssim, no solament en les pàgines de la història de La Selva, sinó del Camp de Tarragona i àdhuc de Catalunya; i no obstant, són molts els selvatans que desconeixen aquesta bella institució de la qual els documents ens han llegat memòria.

Per això sento emoció en voler dir quelcom del que fou la institució econòmica-política coneguda per «Comuna del Camp de Tarragona» i que escollí la nostra vila per domicili social; vertadera mancomunitat de pobles, que era un model de corporació popular durant els últims temps de la Edat Mitja.

Com nasqué? Sembla que va crear-se l'any 1305 en ple feudalisme —dins del feude de la Senyoria de Tarragona— aquesta societat, de la que tan els erudits d'aquells temps, com els d'avui, tants elogis n'han fet i en fan. Una de les seves finalitats era de caràcter administratiu, o sia, el trobar-se una munió de pobles tots ells relacionats per una unificació d'interessos; però a mesura d'anys enfortí la seva significació política. Així feu que tots els pobles es repartissin les contribucions que dictava la Senyoria, i poc a poc els acords d'aquesta Institució són tan importants que àdhuc intenta la intervenció en el nomenament de l'Arquebisbe de Tarragona, ja que aquest era Senyor feudal del Camp. Com que en aquells temps Salou tenia un port que era dels més importants de la costa litoral catalana, (recordi's tan sols que d'aquí partí en l'any 1229 Jaume I amb les seves naus per a conquerir les illes Balears), mantes vegades hi venien els pirates que sembraven el pànic en les plaiges veïnes, doncs per aquest motiu s'ocupà

de perseguir als corsaris i fer-los front; i, per últim, fou l'any 1640 que en una de les reunions, a proposta del representant de Reus, Josep Pedret, demanà l'alçament del Camp contra els exèrcits de Felip IV que estava a punt d'ocupar-lo (guerra dels Segadors). De la reunió en sortí l'acord de fortificar el coll de Balaguer, lloc que fou teatre de la batalla que havia de tenir per epíleg les escenes més sagnants i bàrbares de que fòrem víctimes els catalans per part del Comte-Duc de Olivares. Un exemple podem esmentar: és el penjar a les forques de la vila de Cambrils als més significats capdavanters del moviment català. Però si en el camp hi hagué aquests fets tràgics, en canvi a Barcelona, després del setge de la ciutat, Pau Claris proclamà la 1.ª República Catalana.

La Corporació Comunal anà celebrant reunions, prenent acords, i organitzant tota la vida del Camp, fins que, en l'any 1716, fins aquesta Institució en compliment del Decret de Nova Planta, dictat per Felip V, que fou la primera borbonada en matèria de legislació en contra de Catalunya i que tan desagradables conseqüències ens dugué.

Segons ens conta Mn. Joan Pié en el seu llibre «Annals inèdits de la Vila de la Selva del Camp», era molt estreta la unió de sentiments i la germanor entre els pobles comarcals, com ho prova que sempre en els documents es parla del «Camp» i el que més és de remarcar, és que aquesta mancomunitat està formada per Viles voluntàries, quasi totes elles camperoles: que per ço donen a la Institució el nom tradicional de la Comarca.

Els pobles de que estava formada «La Comuna del Camp de Tarragona» segons un document que deuria figurar en l'Arxiu Municipal de Selva del Camp, arribà a ésser formada per 80 pobles. Heus ací la relació: «Los pobles y vilas componian la Comuna del Camp de Tarragona y se congregaban en esta (La Selva) son los se-

VIDA MUNICIPAL

geunts nombrats los he llegit: Valls, Reus, Selva, Alcover, Riudoms, Constantí, Alforge, Les Borges, Riudecols, Les Iries, Los banys, La quadra dels toscalls, Cortiella, Monroig, Cambrils, Monbrió, Tamerit, Vilaseca, Lo pla, Vinyols, Albiol, Lo codony, Montoliu, Riera, Riudecanyes, Vilanova, Lo arbos, Coldejou, Dues ayguas, Llargentera, Pradell, Lo torra de font Albella, La trilla, Botarell, Vila fortuný, Miramar, Barenys, Castellvell, Lo burgar, Lo bon burguet, Lo moster, Lo milà, Mas morera, La Canonja, Lo mas ricart, Lo morell, La granja dels Frares, Puig Dalí, Pobla de maúmet, Perefort, La secuyta, Tapioles, Vistabella, Les gunyler, Lo Puntarro, Vilallonga, Los garidells, Renau, Peralta, Los cocans, Lo molnas, Ferrant, Alió, Catllar, Argilaga, Vallmoll, Casafort, Brañim, Torrellas, Nuyes, Bellavista, Puigpelat, Vilabella, Padrós, La serra, La massó y Lo raussell».

Aquesta és una lleugera notícia que gosem fer coneixedora als que la desconeixien, i que, encara que no sigui res més que la vulgarització del que altres han dit, no deix d'ésser bona cosa recordar les grandeses de la mare-pàtria, sobretot quan, com en aquesta Institució, ens poden donar una tan remarcable lliçó de civisme.

F. ROIG FERRAN.

NOTA DE LA D.—Hem inserit l'article anterior, que, malgrat no ésser res més que una notícia presa d'autors coneguts,—Pié, Morera i Llauradó, Iglésies, etc.,—és, ultra un encoratjament per l'incipient escriptor que ens l'ha remès, un esperó per a que altres que poden fer-ho ens recomptin llargament ço que fou aquella Mancomunitat de pobles, tota vegada que els autors al·ludits no ho han fet a bastament, ni, potser, amb la preparació que requeriria un treball tant interessant com el d'historiar la *Comuna del Camp de Tarragona*.

Diccionari General de la Llengua Catalana

per POMPEU FABRA

Aquest «Diccionari de la Llengua Catalana» de Pompeu Fabra, és la publicació capital que esperàvem tots els Catalans

Aquest Diccionari constarà de 20 a 25 fascicles que es publicaran quinzenalment. Cada fascicle de tamany 14x20 cm., tindrà unes 100 pàgines de text i podrà adquirir-se únicament per subscripció al preu de 2'50 ptes.

El preu de l'obra, un cop acabada, serà superior al total de la subscripció.

Dirigiu les subscripcions a:

LLIBRERIA NACIONAL I ESTRANGERA. — Raval Santa Anna, 20 Telèfon 419 A.—REUS

Sessió del dia 25 de Maig

Oberta la sessió són registrats els Butlletins Oficials i despatx ordinari des de la darrera sessió.

S'acorda concedir $\frac{1}{4}$ de ploma d'aigua del comú a Ramon Veciana i a Andreu Torrents, per a l'ús domèstic de les seves cases del Raval de Sant Pere i del de Sant Rafael, respectivament.

Vista una instància signada per Antoni Masdeu Pàmies i onze veïns més de carrer del Gentil i Vellet sol·licitant la construcció d'una claveguera en dit carrer, s'acorda accedir al sol·licitat quan la situació econòmica del Municipi ho permeti.

S'aprova una relació de jornals de 154 ptes, presentada per l'encarregat En Ramon Veciana, referent a la neteja i arranjament del Torrent de Casans i s'acorda deixar pendents d'aprova fins a la propera sessió dues factures de Manuel Segarra i una d'Andreu Balsells, aixecant-se seguidament la sessió.

Sessió del dia 1 de Juny

Oberta la sessió són registrats els Butlletins Oficials i despatx ordinari des de la darrera sessió.

S'aproven diversos comptes després del corresponent examen.

S'acorda subscriure aquest Municipi a la Federació de Municipis Catalans amb la quota anyal de 20 ptes.

Es concedeix autorització a Josep Fonts Ferraté per a construir un desajigüe desde la casa seva fins a la claveguera general; aixecant-se seguidament la sessió.

Sessió del dia 8 de Juny

Oberta la sessió es registren els Butlletins Oficials i despatx ordinari des de la darrera sessió.

El Secretari dona compte que en la «Gazeta» del dia 1 del corrent publica una ordre creant amb caràcter provisional dues escoles, una per a nens i una per a nenes; indicant a la Corporació els tràmits a seguir per tal d'eivar-les a definitives. A l'efecte es nomena una comissió integrada pels senyors Tàrrsch i Segarra la qual s'encarregarà de portar a terme els treballs relatius a aquest afer. S'acorda així mateix anunciar al veïnat per mitjà de pregó que s'admetran ofertes de locals per tot el dia 15, a les 12.

Donada compte d'una lletra del Cap de l'Ambulància de la Creu Roja de Reus, en la que anuncia una visita a aquesta vila amb el personal i material d'aquella i executar diverses maniobres, acorda anunciar-ho al veïnat per mitjà de pregó i obsequiar al personal amb un vermut.

S'examinen i s'aproven diversos comptes.

S'acorda, en vista d'una instància presentada per Teresa Bareda, traspasar la propietat d'aquesta sobre el nínxol n.º 80 del cementiri d'aquesta vila, a favor de Carme Bareda.

S'acorda publicar el Ban de sanitat.

S'acorda concedir a Josep Fonts Ferrater $\frac{1}{2}$ ploma d'aigua per a usos domèstics de la seva casa n.º 19 del carrer Major.

S'acorda anunciar a concurs la construcció de 21 nínxols al cementiri d'aquesta vila.

Manifesta l'Alcalde Sr. Genius que per haver d'atendre a peremptoris assumptes de caràcter particular que li impedirien exercir l'Alcaldia amb la cura necessària, demana un mes de llicència. L'Ajuntament considerant justa la demanda del Sr. Alcalde, li atorga la llicència sol·licitada, de la qual començarà a gaudir el dia 9 i acabarà el dia 8 de Juliol; fent-se càrrec accidentalment de l'Alcaldia el primer Tinent d'Alcalde Sr. Josep M.ª Tàrrsch, aixecant-se seguidament la sessió.

Noticiari

Amb motiu de la llicència concedida a l'Alcalde Sr. Josep Genius s'ha fet càrrec accidentalment de la Presidència de l'Ajuntament el 1.ª Tinent d'Alcalde Sr. Josep M.ª Tàrrsch.

☉

Als 32 anys d'edat ha mort a la nostra vila En Bartomeu Balcells Barrufet. Desde molt jove havia format part de l'orquestra local.

Rebi tota la seva família i companys d'orquestra l'expressió de nostre condol.

☉

El dia dotze d'aquest mes feu una visita de practiques a nostra Vila la institució de la *Creu Roja* de Reus. Durant la seva estada feren exercicis a la plaça de la República demostrant molt bona preparació pels fins humanitaris pels quals està creada tan benemèrita institució.

Amb tal motiu ens és grat enviar la nostra felicitació als seus dirigents.

☪

S'anuncien per a molt aviat les nocces del nostre amic Alexandre Roig Estallés, amb la simpàtica convilatana Maria Rosic Domingo.

☪

El nostre bon amic i subscriptor Andreu Segarra Plana està ja quasi guarit de l'enfermetat que ha sofert.

A aquesta bona nova podem ajuntar-hi una altra i és: que molt en breu deixarà la seva residència de Reus per a venir a viure entre nosaltres.

☪

Avui aquest matí s'han celebrat les nocces del Sr. Josep Genius, Alcalde de la Vila, amb la distingida senyoreta Na Neus Mallafré.

Rebin nostra més cordial enhorabona.

☪

LLEGIU I PROPAGUEU
EL NOSTRE PERIODIC

☪

Continua millorant en l'enfermetat que sofreix el nostre amic Agustí Puig Poblet.

No cal dir com desitgem que prompte quedi guarit.

☪

El mercat de l'avellana no està gens mogut. Actualment el preu oscil·la entre les 65 i 70 ptes.

☪

Han resultat molt lluïdes les Revetlles de Sant Joan i Sant Pere, en aquesta vila. A la societat «La Defensa Agrària» hi actuaren respectivament la Cobla-Orquestra-Orquestrina «La Nova de Barcelona» i l'orquestrina «Gols Jazz» de Tarragona, les quals executaren escollits programes de sardanes, concerts i ballables, essent molt aplaudides.

☪

PER a adquirir material elèctric a bon preu, així com també motors, dinamos i aparells de ràdio, visiteu la càsa

JOSEP LOZANO

CARRER FORTUNY
(abans Monterols) **REUS**

☪

Ha estat posat a la venda pública un llibre titulat «Aires de la terra» que diu ésser un recull d'una part de les descripcions fetes per Josep Cristià Llobart durant mes de trenta anys de selvatanisme com a gra d'arena per a bastir l'edifici de la Pàtria.

Al propi temps que li desitgem un èxit falaguer, fem remarcar la nostra estranyesa de no haver rebut encara aquesta Redacció cap exemplar de dita obra.

☪

En la nit del 25 de Juny prop-passat la Companyia de Sarsuela que dirigeix el primer actor Sr. Alfons G. Hernández va posar en escena en el teatre de «La Defensa Agrària», les següents

obres: «Chateaux Margaux», «La Cara del Ministro» i «La Reina Mora», les quals foren excelentment interpretades, destacant-se l'actuació de gran comicitat del Sr. Hernández.

El fet d'ésser acompanyada a piano l'execució de dites obres despertà poc interès en el públic, pel que es veié el teatre poc concorregut; el que lamentem vivament, car la tasca d'aquesta Companyia es feu mereixedora de major entrada.

☪

Ha mort a Barcelona, a l'edat de 29 anys, el jove fill d'aquesta vila, amic i subscriptor nostre, En Joan Bosch Baiget.

Rebin els seus familiars el nostre més sincer condol.

☪

El dia 19 de Juny prop-passat ocupà la tribuna de «La Defensa Agrària» la senyoreta Maria Dolors Bargalló, la qual pronuncià una brillant conferència exposant extensament l'ideari dels «Grups Femenins» d'Esquerra Republicana de Catalunya. Aquest acte que estava organitzat pel «Grup Femení d'Esquerra» d'aquesta entitat, es veié força concorregut, essent la conferència molt aplaudida.

☪

MOVIMENT DEMOGRÀFIC.—
Naixements:

Joan Josep Cogul Lluch, Mercè Prats Llauredó i Blai Baiget Ribas.

Matrimonis:

Alexandre Barberà Punyed amb Teresa Boada Guasch, Ramon Roig Llorc amb Carme Bareda Bové.

Defuncions:

Bartomeu Balcells Barrufet.

IMP. RZOUFRENS.-MONTSLANC

JOSEP ESCUDÉ

ADVOCAT

HA TRASLLADAT EL SEU DESPATX AL

CARRER DE JESÚS, 3, PRAL., 2.^a

REUS

Màxima distinció □ Màxima elegància □ Màxima economia
obtindreu vestint-vos en la

Sastreria New York

CARRER LLOVERA, 29

REUS

Sindicat Agrícola i Caixa Rural de Sant Andreu

Domiciliat en el local de "La Defensa Agrària"

Capital solvent: 5.000.000 de pessetes

Premses hidràuliques de propietat

Elaboració i venda d'oli d'oliva

CAIXA D'ESTALVIS

Rendiment a compte corrent	. . .	3 per cent
" per semestre	. . .	4 " "
" anual.	. . .	5 " "

La imposició mínima és de 25 pessetes

SELVA DEL CAMP (Tarragona)

IGNASI CABRÉ

SERRALLER - MECÀNIC

Construccions i reparacions de sinies i motors
Instal·lacions de motors-bomba i tuberies per
a conduccions d'aigua

MAJOR, 21

SELVA DEL CAMP